

чали на облѣклото на другитѣ ученици отъ лицея, повечето деца на боляри и велможи. А когато на първия обѣдъ още трѣбвало да си послужи съ златни и сребърни блюда и други прибори, които съвсемъ не съответствували на домашнитѣ му глинени сѣдове и дървени лъжици, той останалъ смаянъ. Всички забелязали смущението му. А стоящото до него момче го попитало подигравателно:

— Когато бѣше дома, какво ядѣше, Иоане?

— Кукиа кай зелиа (бобъ и зеле) — отговорилъ на разваленъ грѣцки езикъ Иоанъ.

Всички деца избухнали въ задруженъ подигравателенъ смѣхъ. И нарекли го тѣ тогава Кукузелъ (Бобозелко).

Но скоро Иоанъ Кукузелъ се окопитилъ. Свикналъ съ обстановката и се справилъ набързо съ грѣцкия езикъ. Въ кжсо време той надминалъ по знания своитѣ съученици. А чудниятъ му гласъ, музикалнитѣ му способности и необикновеното му пѣние поразявали всѣки, който ималъ възможность да го чуе. Кукузелъ станалъ пръвъ любимецъ на императора. При всички тържествени случаи той вземалъ дейно участие. Той наистина билъ вече най-голѣмата гордостъ и на императора, и на цѣлия императорски дворъ, и на цѣлата византийска култура. Пѣснопѣнията пѣкъ, които той съчинявалъ, били пълни съ красота — по-хубави музикални произведения никой не билъ писалъ дотогава. Но тѣ били много трудни за изпълнение и затова другитѣ музиканти ги наричали „бичъ за пѣвцитѣ“. За да направи своитѣ произведения по-достъпни и да облекчи изпълнителитѣ, Кукузелъ опростилъ и измѣнилъ твърде много старинното византийско музикално писмо. Тази негова заслуга е отъ голѣмо историческо значение.

*

Минали години. Иоанъ Кукузелъ възмжжалъ, а неговото пѣвческо изкуство и неговитѣ музикални творби